

Arrest

nr. 164 278 van 17 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 7 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied (26 quater) en de beslissing tot het vasthouden op een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Mieke DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat E.MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, verklaarde op 28.09.2015 het rijk te zijn binnengekomen. Hij diende op 05.10.2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een consultatie van de Europese Visadatabank bleek dat zijn vingerafdrukken genomen werden in het kader van een visumaanvraag op de Italiaanse diplomatieke post in Kabul, Afghanistan en dat de Italiaanse diplomatieke post effectief een visum voor hem heeft afgeleverd.

1.3. Op 16.10.2015 werd op basis van art. 12§2 van de Dublin III-Verordening een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten overgemaakt.

1.4. Op 19.01.2016 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot overname d.d. 16.10.

1.5. Het Bestuur weigerde hem op 07.03.2016, onder een bijlage 26quater, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing.

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart

te heten(1):

naam : W.

voornaam : A. J.

geboortedatum : 01.01.1984

geboorteplaats : Landay Sabr

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 28.09.2015 is toegekomen in België. Op 05.10.2015 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Landay Sabr op 01.01.1984.

Uit een consultatie van de Europese Visadatabank blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene genomen werden in het kader van een visumaanvraag op de Italiaanse diplomatieke post in Kabul, Afghanistan en dat de Italiaanse diplomatieke post effectief een visum voor betrokkene heeft afgeleverd.

Op 19.01.2016 werden de Italiaanse autoriteiten(2) er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 16.10.2015 op basis van art. 12§2 van de Dublin-III Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gevraagd of zijn vingerafdrukken in een ander land dan België genomen werden of dat zijn vingerafdrukken genomen werden voor een visumaanvraag. Betrokkene verklaarde ontkennend op beide vragen. Betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat van de consultatie van de Europese Visadatabank waaruit blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken een visumaanvraag werd geregistreerd. Betrokkene verklaarde dat dit inderdaad klopt. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2015 dat hij op 13.09.2015 legaal per auto via Nimroz in Afghanistan naar een onbekende plaats in Iran gereisd zou zijn waar hij verbleef in het huis van de smokkelaar. Betrokkene verklaarde dat hij na vijf dagen vanuit Iran de Iraans-Turkse grens te voet overstak en in Turkije op een onbekende plaats verbleef vanwaar hij uiteindelijk per opblaasbaar bootje naar Griekenland gereisd zou zijn. Daar zou hij twee nachten in het park van de Afghanen doorgebracht hebben om vervolgens per auto naar een onbekende plaats in Macedonië te reizen.

Betrokkene verklaarde dat hij overstapte en per auto naar een onbekende plaats in Servië te reizen. Vanuit Servië zou betrokkene na een overstap naar een onbekende plaats in Kroatië gereisd zijn om vervolgens opnieuw over te stappen en per auto naar Hongarije te reizen. Vanuit Hongarije zou

betrokkene vervolgens per auto naar een onbekende plaats in Oostenrijk gereisd zijn om van daaruit de volgende dag per auto naar een onbekende plaats in Duitsland te reizen vanwaar hij één dag later per auto naar België gereisd zou zijn waar hij op 28.09.2015 zou zijn aangekomen en waar hij op 05.10.2015 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende dat uit een consultatie van de Europese Visadatabank blijkt dat de bevoegde Italiaanse diplomatieke post in Kabul, Afghanistan voor betrokkene visum heeft afgeleverd en de verklaring van betrokkene dat hij een visum heeft aangevraagd in 2015, volgens zijn verklaring rond 16.09.2015, werd op basis van deze gegevens voor betrokkene op 16.10.2015 een overnameverzoek op basis van art. 12§2 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten overgemaakt. Op 19.01.2016 werden de Italiaanse autoriteiten(2) er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vevat in art. 22§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 16.10.2015 op basis van art. 12§2 van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij niet naar Italië wil.

Gevraagd waarom niet, stelde betrokkene dat hij naar België wilde komen. Nogmaals specifiek gevraagd of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene opnieuw dat hij in België wil blijven en niet naar Italië wil. Nogmaals naar concrete redenen daarvoor gevraagd, stelde betrokkene opnieuw dat hij in België wil blijven (DVZ, vraag 33). Er dient dan ook te worden opgemerkt dat betrokkene stelt dat hij in België wil blijven en niet naar Italië wil maar betrokkene geeft geen concrete redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij naar België wilde

komen en dat hij in België wil blijven en niet naar Italië wil, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij zij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Wat tenslotte een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, last updated 19.01.2016; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin-returnees" eveneens met behulp van het

Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2013/EE/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vevat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoogof digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan

in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v.Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v Switzerland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v.Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als gezonde meerderjarige man geboren in 1984 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v.Switzerland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S, versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin- Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese

Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op 10.01.2015 werd aan betrokkene gevaagd of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat de mensenrechten gerespecteerd worden in België (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen

dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2013/EE/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases

reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin- Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers

in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E. v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest *A.S. v. Zwitserland* (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak *Tarakhel* betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als gezonde meerderjarige man geboren in 1984 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest *Tarakhel v. Zwitserland* op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, *N.S. versus Secretary of State for the Home Department* en C-493/10, *M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform* onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van *N.S. versus Secretary of State for the Home Department* blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een

asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, ingevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde. Tijdens zijn gehoor op 10.01.2015 werd aan betrokkene gevaagd of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat de mensenrechten gerespecteerd worden in België (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van

het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor van 10.01.2015 dat hij geen problemen heeft en geen medicatie neemt (DVZ, vraag 32). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen en er zijn evenmin gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er evenmin besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 22§1, art. 22§7 en 12§2 en art. van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de Italiaanse luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie “

“BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAAALDE PLAATS

Gelet op artikel 51/5, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 6 mei 1993 en gewijzigd bij de wet van 15 september 2006,

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten W. A. J.

geboren te Landay Sabr, op 01.01.1984

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het voorwerp is van de beslissing dd. 07.03.2016 (1) tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Overwegende dat

uit een consultatie van de Europese Visadatabank blijkt dat de bevoegde Italiaanse diplomatieke post in Kabul, Afghanistan een visum aan betrokkene heeft uitgereikt;

Betrokkene dd. 19.01.2016 het voorwerp uitmaakt van een Tacit-Agreement nadat de Italiaanse autoriteiten er op gewezen werden dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 16.10.2015 op basis van art. 12§2 van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene niet in het bezit is van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten;

betrokkene niet in het bezit is van enige authentiek identiteitsdocument om zijn ware identiteit aan te tonen;

betrokkene verklaarde dat hij naar België wilde komen en niet naar Italië wil.

- er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan een eventuele belofte van betrokkene om zich in het kader van het alternatief van een vrijwillige terugkeer aan te bieden om vrijwillig terug te keren naar de voor de behandeling van zijn asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië;
- dit het vermoeden doet rijzen dat betrokkene geen vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing van weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en zich vrijwillig zal begeven naar het land dat verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag, namelijk Italië;
- er dan ook een significant risico op onderduiken bestaat teneinde een effectieve overdracht aan Italië te verhinderen;

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen; Wordt besloten de betrokkene vast te houden”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden

beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, de artikel 1 en 33 van het Verdrag van Genève, en artikel 6 en 13 EVRM.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. *N.S. t. Secretary of Home Departement*, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen." RvV 184 380 - Pagina 13

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

3.3.2.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op DVZ van 10 oktober 2015 verklaarde dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Hij werd gevraagd of zijn vingerafdrukken in een ander land dan België genomen werden of dat zijn vingerafdrukken genomen werden voor een visumaanvraag. Hij verklaarde ontkennend op beide vragen. Hij werd geconfronteerd met het resultaat van de consultatie van de Europese Visadatabank waaruit blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken een visumaanvraag werd geregistreerd. Hij verklaarde dat dit inderdaad klopt. Hij verklaarde verder tijdens zijn gehoor dat hij op 13 september 2015 legaal per auto via Nimroz in Afghanistan naar een onbekende plaats in Iran gereisd zou zijn waar hij verbleef in het huis van de smokkelaar. Hij verklaarde dat hij na vijf dagen vanuit Iran de Iraans-Turkse grens te voet overstak en in Turkije op een onbekende plaats verbleef vanwaar hij uiteindelijk per opblaasbaar bootje naar Griekenland gereisd zou zijn. Daar zou hij twee nachten in het park van de Afghanen doorgebracht hebben om vervolgens per auto naar een onbekende plaats in Macedonië te reizen. Hij verklaarde dat hij overstapte en per auto naar een onbekende plaats in Servië te reizen. Vanuit Servië zou hij na een overstap naar een onbekende plaats in Kroatië gereisd zijn om vervolgens opnieuw over te stappen en per auto naar Hongarije te reizen. Vanuit Hongarije zou hij vervolgens per auto naar een onbekende plaats in Oostenrijk gereisd zijn om van daaruit de volgende dag per auto naar een onbekende plaats in Duitsland te reizen vanwaar hij één dag later per auto naar België gereisd zou zijn waar hij op 28 september 2015 zou zijn aangekomen en waar hij op 5 oktober 2015 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Verzoeker, die meerderjarig is, verklaarde tijdens zijn gehoor geen familieleden in België of Europa te hebben (DVZ, vraag 20 & 21).

Hij verklaarde verder in België asiel te hebben aangevraagd omdat de mensenrechten er gerespecteerd worden (DVZ, vraag 31).

Hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en geen medicatie te nemen (DVZ, vraag 32).

3.3.2.4. Verzoeker stelt in het verzoekschrift uitdrukkelijk (p.3) dat hij het paspoort niet afhaalde op de diplomatieke post en hij niet gereisd heeft met een visum.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM en de hieraan gekoppelde onderzoeksplicht, met verwijzing naar rechtspraak, meent verzoeker dat de verwerende partij verzoekers' individuele situatie niet werd onderzocht, de bestreden beslissing naar hypothetische verbeteringen verwijst, en geen

rekening wordt gehouden met recente verslagen en concrete informatie waaruit blijkt dat de situatie in concreto is veranderd sedert de laatste verslagen van AIDA en andere NGO's enerzijds en de "laatste arresten" van de Raad betreffende de overdracht aan Italië.

Het individuele onderzoek naar verzoeker blijkt overduidelijk uit volgende motieven: *"Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gevraagd of zijn vingerafdrukken in een ander land dan België genomen werden of dat zijn vingerafdrukken genomen werden voor een visumaanvraag. Betrokkene verklaarde ontkennend op beide vragen. Betrokkene werd geconfronteerd met het resultaat van de consultatie van de Europese Visadatabank waaruit blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken een visumaanvraag werd geregistreerd. Betrokkene verklaarde dat dit inderdaad klopt. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2015 dat hij op 13.09.2015 legaal per auto via Nimroz in Afghanistan naar een onbekende plaats in Iran gereisd zou zijn waar hij verbleef in het huis van de smokkelaar. Betrokkene verklaarde dat hij na vijf dagen vanuit Iran de Iraans-Turkse grens te voet overstak en in Turkije op een onbekende plaats verbleef vanwaar hij uiteindelijk per opblaasbaar bootje naar Griekenland gereisd zou zijn. Daar zou hij twee nachten in het park van de Afghanen doorgebracht hebben om vervolgens per auto naar een onbekende plaats in Macedonië te reizen.*

Betrokkene verklaarde dat hij overstapte en per auto naar een onbekende plaats in Servië te reizen. Vanuit Servië zou betrokkene na een overstap naar een onbekende plaats in Kroatië gereisd zijn om vervolgens opnieuw over te stappen en per auto naar Hongarije te reizen. Vanuit Hongarije zou betrokkene vervolgens per auto naar een onbekende plaats in Oostenrijk gereisd zijn om van daaruit de volgende dag per auto naar een onbekende plaats in Duitsland te reizen vanwaar hij één dag later per auto naar België gereisd zou zijn waar hij op 28.09.2015 zou zijn aangekomen en waar hij op 05.10.2015 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.(...) Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. (...) Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielerzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij niet naar Italië wil. Gevraagd waarom niet, stelde betrokkene dat hij naar België wilde komen. Nogmaals specifiek gevraagd of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielerzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene opnieuw dat hij in België wil blijven en niet naar Italië wil. Nogmaals naar concrete redenen daarvoor gevraagd, stelde betrokkene opnieuw dat hij in België wil blijven (DVZ, vraag 33). Er dient dan ook te worden opgemerkt dat betrokkene stelt dat hij in België wil blijven en niet naar Italië wil maar betrokkene geeft geen concrete redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij naar België wilde komen en dat hij in België wil blijven en niet naar Italië wil, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielerzoekster uit te sluiten.(...) De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betref een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als gezonde meerderjarige man geboren in 1984 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Switzerland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden

of extreme kwetsbaarheid.(...) Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.(...) Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.10.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde. (...)Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor van 10.01.2015 dat hij geen problemen heeft en geen medicatie neemt (DVZ, vraag 32). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen en er zijn evenmin gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië.(...)”

Door eenvoudig weg te poneren dat zijn individuele situatie niet werd onderzocht, kan verzoeker niet overtuigen. De Raad kan dienaangaande immers enkel vaststellen dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om het individueel onderzoek in zijn hoofde te weerleggen of te ontkrachten. Hij beperkt zich immers tot algemene kritiek op de opvangomstandigheden in Italië. Hij verwijst naar het door de verwerende partij gebruikte AIDA-rapport, naar rechtspraak van de Raad (zonder te preciseren) en naar het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM. Hij verwijt de verwerende partij de bestreden beslissing te hebben genomen zonder schriftelijke garanties te vragen van de Italiaanse autoriteiten.

Wat de rechtspraak betreft, merkt de Raad op dat deze geen precedentwaarde heeft en dat elk geval individueel moet beoordeeld worden en zo er verschillende schorsingsarresten bestaan van de Raad, er ook vele verwerpingsarresten zijn, wat net te wijten is aan het individueel onderzoek dat de Raad terzake doet.

Verzoeker meent dat er in Italië een tekort aan of gebrekkige opvang van de asielzoekers voorhanden is zodat de overdracht een schending van artikel 3 EVRM teweeg brengt. Verzoeker concludeert dat de opvang van asielzoekers in Italië structurele problemen vertoont, dat in de bestreden beslissing geen garantie betreffende een waardige opvang voor verzoeker wordt gegeven.

3.3.2.5. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij aanvankelijk zijn aanvraag visum en de toekenning van het visum heeft verzwegen en dat hij aanvankelijk ook stelt dat hij geen paspoort heeft. Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker zijn visum niet zou afgehaald hebben, zoals hij stelt in het verzoekschrift, en beroep zou gedaan hebben op een mensensmokkelaar. Waarom zou hij 12.000 dollar neertellen voor een smokkelaar en een gevaarlijke reis ondernemen over land als hij een visum heeft bekomen voor Italië. Hoe dan ook, verzoeker heeft zelf de keuze gemaakt om aan de Italiaanse diplomatieke post een visum aan te vragen wat hem is toegekend.

Waar verzoeker vreest dat hij niet, hetzij slecht zal worden opgevangen in Italië, wordt er op gewezen dat verzoeker tijdens het gehoor op DVZ geen enkel concreet element heeft aangevoerd. In de mate verzoeker de verwerende partij verwijt dat niet verwezen wordt naar concrete verbeteringen in de opvangstructuur waaruit met zekerheid gesteld kan worden dat iedere asielzoeker adequate opvang krijgt, wordt in de bestreden beslissing over de opvang van asielzoekers en Dublin-terugkeerders het volgende overwogen:

“Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Er zijn

evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin-returnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2013/EE/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. (...) Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, ingevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.(...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Italië.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders/asielzoekers in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Het louter tegenspreken van de bevindingen in de bestreden beslissingen, het verwijzen naar arresten van

de Raad en een niet toegevoegd rapport van 25/02/2016, "De belabberde praktijken bij opname van asielzoekers in Italië, doen geen afbreuk aan de uitgebreide, door verschillende objectieve rapporten, gesteunde motieven over de opvang van asielzoekers en Dublin-terugkeerders. Uit de bestreden beslissing en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Voorts wijst de Raad er op dat verzoeker voorbij gaat aan de essentie in het arrest Tarakhel zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld: *"Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v. Zwitserland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als gezonde meerderjarige man geboren in 1984 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.(...)"*

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing en de informatie dat Dublin-terugkeerders bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht worden door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven. Verzoekers blote beweringen dat de Italiaanse autoriteiten waarschijnlijk zelfs het schrijven van onze autoriteiten niet zullen bekijken, zij geen verdere inspanningen zullen doen, en het namelijk tegen hun zin is dat iemand naar Italië komt worden niet ondersteund door enig objectief rapport. In dit kader wordt er nogmaals op gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht en bijgestaan is door een raadsman die hem op de verdere praktische afhandeling in Italië kan wijzen.

Waar verzoeker verwijst naar de ge-updatet versie van 22 december 2015 wordt er opgemerkt dat in zijn geheel gelezen niet tot een verslechtering van de situatie sinds het voorjaar kan worden besloten. Dit rapport, in zijn geheel toegevoegd aan het administratief dossier, stelt onder meer:

Op pagina 60 e.v.:

"Upon arrival, asylum seekers and migrants may be placed in the following first reception centres: Centres for Accommodation of Asylum Seekers (CARA). CARA were established in 2008 and replaced previous identification centres;223 Accommodation Centres (CDA), created in 1995 for general purposes of accommodation of migrants and also used for asylum seekers;

First Aid and Reception Centres (**CPSA**), created in 2006 for the purposes of first aid and identification before persons are transferred to other centres;

Emergency Reception Centres (**CAS**), introduced in October 2013 upon the launch of the Mare Nostrum Operation in response to the increasing influx of sea arrivals in Italy.²²⁴

At the same time, temporary reception centres have also been established for persons returned to Italy under the Dublin Regulation through specific projects.

According to LD 142/2015, first reception is guaranteed in the governmental accommodation centres in order to carry out the necessary operations to define the legal position of the foreigner concerned.²²⁵ It is also guaranteed in the temporary facilities, specifically set up by the Prefect upon the arrival of a great influx of refugees, due to unavailability of places in the first and second level accommodation centres.²²⁶ Indeed, accommodation in temporary reception structures is limited to the time strictly necessary for the transfer of the applicant in the first or second reception centres.²²⁷ LD 142/2015 provides also first aid and accommodation structures²²⁸ and clarifies that the current governmental reception centres (CARA) have the same functions of CPA.²²⁹

According to the Italian Roadmap the first reception centres (CARA/CDA and CPSA) are turning into **Regional Hubs**, which are reception structures where the applicants will formalise their asylum requests through the form C3. Generally the asylum seekers can stay in these centres for a period ranging from 7 to 30 days and thus ensure a fast turnover of guests.

Second-line reception is mainly provided under the System for the Protection of Asylum Seekers and Refugees (**SPRAR**). The SPRAR, established in 2002 by L 189/2002, is a publicly funded network of local authorities and NGOs which accommodates asylum seekers and beneficiaries of international protection. It is formed by small reception structures where assistance and integration services are provided. In contrast to the large-scale buildings provided in CARA, CDA, CPSA and CAS, SPRAR is composed of over 430 smaller-scale decentralised projects as of May 2015.(...)

Moreover, the LD 142 has introduced a more protective norm concerning the trafficked asylum seekers who can now be channelled to a special programme of social assistance and integration under Article 18(3-bis) of LD 286/1998. (...)

According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.²⁴⁴ However, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura. In this regard, it must be also pointed out that during 2014, thanks to the enlargement of the SPRAR system and the establishment of the Emergency Reception Centres (CAS), the situation described above concerns those asylum seekers who enter Italian territory and who file their asylum application in loco to police headquarters. In fact, over 2014, those asylum seekers rescued at sea are immediately transferred to CAS after disembarkation, regardless of the registration of their applications (...)

With regard to the specific case of asylum seekers under the Dublin procedure, the Italian legal framework does not foresee any particular reception system.²⁴⁹ In addition, the same Decree has clarified that it applies also to the applicants subject to the Dublin procedure.²⁵⁰ Two scenarios should be distinguished:

Outgoing transfers from Italy

Since the Italian law does not establish that persons who are waiting to be transferred to another Member State on the basis of the Dublin III Regulation have to be detained, international protection seekers who have received transfer orders are accommodated within the reception centres (CARA or SPRAR) under the same conditions as other asylum seekers.²⁵¹

Incoming transfers to Italy

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases – too long, however. Since there is no general practice, it is not possible

to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found.

Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places.

However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements

(...)

First accommodation centres (CDA, CPSA, CARA) generally offer basic services compared to those provided by second accommodation structures (SPRAR or other structures). First accommodation centres are in fact big buildings where high numbers of migrants and asylum applicants are accommodated. These centres offer basic services such as food, accommodation, clothing, basic information services including legal services, first aid and emergency treatments. Each centre is run by different entities and the functioning of the services inside the centre depends predominantly on the competences, expertise, and organisational attitude of the running body.

(...)

The centres for Dublin returnees are temporary reception centres established for persons returned to Italy under the Dublin Regulation through specific projects funded by ERF. The last projects ended on June 2015, and presently no reception centres operating under this fund are in place. In the next months, calls for proposal under the AMIF funds should be published to provide a specific accommodation for Dublin returnees who are now accommodated in the regular reception system.

According to the Italian Roadmap the first reception centres (CARA/CDA and CPSA) are turning into **Regional Hubs**, which are reception structures where the applicants will formalise their asylum requests through the form C3. Generally the asylum seekers can stay in these centres for a period ranging from 7 to 30 days and thus ensure a fast turnover of guests. These first reception centres have a capacity of 12,000 places in mid-2015, including those available in the hotspot areas. When all the reception centres will turn into Regional Hubs the capacity will increase reaching over 14,750 places within the first semester of 2016 and 15,550 places within the end of 2016. At present the Regional Hubs system is still being implemented and it is planned that it will be completed within the end of 2016, providing about one centre for every region

(....)

A partial response to the insufficiency of available structures to provide all asylum seekers with material reception conditions was the enlargement of the SPRAR system.

(...)

At present, 456 reception projects have been adopted, out of which 57 reception projects are dedicated to unaccompanied children, while 32 reception projects are destined to persons with mental disorders and disabilities. The total number of accommodation places in the 430 SPRAR projects financed as of 31 May 2015 amounted to around 21,449.275

Thanks to the Decree of 7 August 2015 of the Minister of the Interior, an additional 10,000 places will be available within the SPRAR system through a public notice addressed to local authorities published on 7 October 2015.

Emergency reception: CAS

Alternative types of accommodation with respect to CARA, CPSA and SPRAR system have been established in order to respond to the large number of arrivals since the end of 2013. Considering the huge number of people, the Ministry of Interior issued a Circular requesting local Prefectures to find reception places (preferably not hotels) and sign agreements with local entities and NGOs for their management. In this regard, thanks to the aforementioned agreement of 10 July 2014 between the Government, the Regions and local Authorities, an important achievement has been the establishment of a National Plan to face the extraordinary migratory flows. This system is organised in 3 phases:

- A rescue phase in border areas;
- An identification phase to be carried out in "Hub" centres established at a regional/interregional level ("first reception"); and
- A reception phase to be guaranteed within the SPRAR system ("second reception") funded and enlarged accordingly.

As of the end of June 2015, such centres hosted around 50,711.283 Obtaining detailed data for each CAS is extremely difficult, due to the temporary nature and different types of structures provided (hotels, schools, bed and breakfast etc.)

Other types of accommodation

Finally, in addition to the above mentioned reception centres, there is also a network of private accommodation structures which are not part of the national reception system, provided for example by Catholic or voluntary associations, which support a number of asylum seekers and refugees in addition to the places available through the SPRAR. It is very difficult to know the number of places. The function of these structures is relevant especially in emergency cases or of families.

Several churches have already accommodated refugees and many others have decided to do so following the Pope's call.(...)”.

Uit het hierboven geciteerde blijkt dat verzoeker niet vermag een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen door selectief te citeren uit het rapport. Verzoeker houdt evenmin voor al eerder in een opvangcentrum te zijn opgevangen zodat uit het voorgaande blijkt dat hij gerechtigd is op opvang in een “reception center”. Verzoeker gaat zelf over tot een selectieve lezing van het rapport. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat deze erop wijst dat de opvangsituatie soms moeilijkheden kent. Deze zijn echter niet van die aard dat hiermee een schending van artikel 3 EVRM wordt aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar andersluidende rechtspraak laat hij bovendien na aan te tonen dat die zaken een vergelijkbare situatie kennen als die van de verzoeker.

Waar verzoeker meent dat er voor hem schriftelijke garanties hadden moeten bestaan, maakt hij niet aannemelijk dat daardoor een schending van artikel 3 zou kunnen worden aangetoond. Wat de algemene situatie op zich betreft in Italië, kan er niet besloten worden dat er dermate structurele tekortkomingen zijn in het opvangen van asielzoekers dat verzoeker riskeert een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM te ondergaan. De rapporten en citaten waarnaar verzoeker verwijst en de toegevoegde stukken vermogen deze vaststelling niet wijzigen.

De Raad herhaalt wat reeds in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld, namelijk dat volgens het EHRM de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*). De Raad stelt tevens vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36). Uit het voorgaande blijkt geen verslechtering van de situatie in vergelijking met de situatie die het Europese Hof onderzocht.

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest *Tarakhel*, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken *Hussein Diirshi* en anderen t. *Nederland en Italië* (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; *Halimi* t. *Oostenrijk en Italië* (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; *Abubeker* t. *Oostenrijk en Italië* (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; *Daybetgova* en *Magomedova* t. *Oostenrijk* (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en *Mohammed Hussein* t. *Nederland en Italië* (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest *Tarakhel* sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak *A.M.E.* tegen *Nederland*, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Met zijn betoog waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen toont verzoeker niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van het rapport in het administratief dossier en de door verzoeker voorgelegde stukken *prima facie* een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren. Blijkt dat ondanks tekortkomingen er echter geen systeemfouten vastgesteld worden, ook niet aan de hand van de rapporten en persberichten die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt. De stukken die de verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt en zijn uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in

het arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het EHRM nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, § 36).

De recentere rapporten, die dateren van na deze uitspraak tonen geen verslechtering van de situatie aan en wijzen evenmin op fundamentele of structurele tekortkomingen en tonen eerder verbeteringen aan. Het is niet omdat toekomstige plannen nog niet (alle) zijn uitgewerkt dat verzoeker hiermee aantoont dat het hierboven vermelde arrest van het EHRM achterhaald is. Gelet op het arrest van 30 juni 2015 van het EHRM toont de verzoeker *prima facie* niet aan dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Verzoeker toont bijgevolg *prima facie* niet aan dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, blijkt dat de verwerende partij, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, op het eerste gezicht wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van verzoeker noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is niet ernstig.

Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

Kamervoorzitter,

mevr. S. PIETERCIL,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

M.-C. GOETHALS